

Ponedjeljak, 30.05.2011.g.

Prvi puta sam u svojem duhovnom životu RAZGOVARAO S ISUSOM, MOJIM GOSPODINOM.

Uvijek sam se, malo sa sjetom, divio ljudima koji u svojim molitvama razgovaraju s
Gospodinom. U meditacijama. I svećenici su često govorili da neka OŠTAJEMO U TIŠINI
SLUŠAJUĆI
GOSPODINA.
ŠTO
NAM
GOSPODIN
IMA
ZA
REĆI.

I ja sam to često pokušavao ali se sve svodilo na moju priču, moje zahvaljivanje, moje pjevušenje, pa je valjda Gospodin od silne moje priče ostajao bez riječi.

I tako nisam, do ove subote u Taboru, NIKAD RAZGOVARAO S GOSPODINOM. ONAKO, DA
ON
NEŠTO
KAŽE,
PA
JA
NEŠTO,
PA
ON ... I TAKO.

**I valjda boljeg mjesta za tako nešto za mene nije ni bilo kao što je Kuća susreta Tabor. T
OLIKO
LJUBAVI
PREMA
GOSPODINU,
TOLIKO
VJERE,
DAJU
NAM
DRAGI
FRA
ZVJEZDAN
I
SVI
OSTALI
U**

KUĆI
SUSRETA
TABOR.

A fra Zvezdan je stalno, od četvrtka do nedjelje, ponavljao DA MORAMO VJEROVATI U ISUS
A, DA
JE
PO
NJEMU
SVE.
I
MOLILI
SMO
SE
ZA
TU
VJERU
SVAKI
DAN.

I kada je u subotu ujutro kazao da ćemo taj dan PUNO GOVORITI O ISUSU, nisam ništa posebno osjećao. Ali, ono što sam htio,
za što sam stalno "bacao" pogled na Isusovu sliku na zidu,
JE
BILO
TO
DA
JA

ŽELIM
VJEROVATI
U
NJEGA.
DA
JA
VJERUJEM
U
NJEGA.

I pričao je dragi fra Zvezdan o silnim pričama ljudi koji bi htjeli materijalizirati Gospodina, DA GA
VIDE.

I da mnogi govore da su Ga vidjeli. A ispričao je i jednu anegdotu jednog svećenika kojemu je jedan dan došla neka žena i kazala mu da joj se javila Djevica Marija i kazala joj da mora ići svojem župniku i kazati mu da mora izgraditi jednu kapelici njoj u zahvalu i slavljenje. I svećenik ju je prvo oprezno ispitivao što i kako je to bilo. Pa ju upita da gdje bi ta kapelica trebala biti. A žena mu kaže da u dvorištu, odmah pokraj crkve. Tada je svećenik uvidio da možda objave nije bilo jer bi bilo malo nelogično da se kraj crkve gradi i kapelica, da Djevica Marija vjerojatno ne bi tako nešto od njega tražila. I on kaže ženi da će o svemu razmisliti, blagoslovi ju i žena ode. Ali, žena je i dalje dolazila, svaki dan. I uporno zahtijevala od svećenika da krene u izgradnju te kapelice. Svećeniku je to već polako postajao problem jer je žena bila uporna. I tada se onog jednog dana dosjeti kako će riješiti taj problem. Kada mu je žena došla sa tom pričom o kapelici upita on ženu da kada joj je to točno Djevica Marija kazala. A žena kaže da je to bilo prošlu večer u 9 sati. A svećenik ozbiljno pogleda ženu i kaže joj da kapelicu više ne treba graditi jer je njemu Djevica Marija kazala u 5 ujutro da ju više ne treba izgraditi. I tako je objava bila riješena, žena više nije dolazila s tim zahtjevom.

I fra Zvezdan je tada rekao da i njemu mnogi dolaze s takvim svjedočenjima. Ali da u tome treba biti oprezan. JER ISUS JE SVUGDJE, ALI SE BAŠ NE OBJAVLJUJE. DA SU SVE TO VEĆINOM
NAŠI
UNUTARNJI
DOŽIVLJAJI,
NAŠA
LJUDSKA
POIMANJA.

I pričao je o vjeri Marije Magdalene i one žene koja se Isusu bacila oko nogu i suzama mu oprala noge, za koju neki misle da je bila upravo Marija Magdalena. Pa o nevjeri Martinoj.

I ONDA JE POČELO. POČELE SU MI NAJPRIJE POLAKO TEĆI SUZE. ZAMIŠLJAO SAM T
E
SITUACIJE
OD
PRIJE
DVIJE
TISUĆE
GODINA.
ONU
ŽENU
DO
ISUSOVIH
NOGU,
VELIKE
JAVNE
GRIJEŠNICE,
ZA
KOJU
SU
SVI
OČEKIVALI
DA
ĆE
JU
ISUS

ODGURNUTI
NOGOM
OD
SEBE.

I TADA MI DOĐU U MISLI ISUSOVE RIJEČI UPUĆENE MENI: **"JA TEBE VOLIM. JA TEBE LJUBIM."**

I
SEKUNDU

-
DVIJE
SAM
ZASTAO.
ŠTO
JE
TO?
OD
KUDA
TE
RIJEČI?
JAKO
SU
ME
POGODILE
TE
RIJEČI

(idu mi i sada suze).

TO
MI
NIKADA
NITKO
NIJE
TAKO
REKAO,
DA

ME
VOLI,
DA
ME
LJUBI.

I OSJETIM I SPOZNAM DA MI TO GOSPODIN GOVORI. TADA SAM SE MALO ZBUNIO I S
UZE
SU
MI
POČELE
TEĆI
SVE
JAČE
I
JAČE,
NOS
MI
SE
NAPUNIO.

I KAŽEM MU JA: "TO JE PREJAKO ZA MENE GOSPODINE. PREJAKA JE TVOJA LJUBA
V."
MO I SA

SAM
PLAKAO.
A
ON
JE
ŠUTIO
I
GLEDAO
ME
S
LJUBAVLJU.
PA
SAM
GA
NAKON
NEKOG
VREMENA
UPITAO:
**"ŠTO
DA
ČINIM
GOSPODINE?"**
A
ON
MI
ODGOVORI:
**"SVJEDOČI
ZA
MENE."**
(suze)

I JA SAM REKAO: **"DA, HOĆU GOSPODINE, TI ZNAŠ DA HOĆU. TI ME POZNAJEŠ."**

I OSTAO SAM TAKO PAR TRENUTAKA U TIŠINI. FRA ZVJEZDAN NA BINI GOVORI A JA
SJEDIM
NA
KLUPI
SKLOPLJENIH
RUKU,
ZATVORENIH
OČIJU,
POGNUTE
GLAVE
I
PLAČEM.
(i sada mi teku suze)

I, ODJEDNOM, OSJETIM DA GOSPODIN STOJI KRAJ MENE, DA JE SJEO NA SLOBODNO
MJESTO
KOJE
JE
BILO
KRAJ
MENE
I
STAVIO
MI
RUKU
NA
RAME.
(suze)
I
OSTAO
TAKO
SA
MNOM
U

ŠUTNJI,
KRAJ
MENE.
**MOJ
GOSPODIN
I
JA,
U
TIŠINI.**

A NAKON NEKOLIKO TRENUTAKA, GOSPODIN SE DIGNE I REKNE MI: "**JA SADA IDEM
DALJE.**"

I
ODE
DESNO
OD
MENE,
KROZ
PROLAZ
IZMEĐU
KLUPA
I
STOLICA.

JA SAM CIJELO VRIJEME ŠUTIO I PLAKAO. (i sada plačem)

BIO SAM TAKO MALI. MANJI OD NAJMANJEG DJETETA. NETKO TKO JE SAMO PRIMAO
NEČIJU
LJUBAV,
BEZGRANIČNU
LJUBAV.
U
TIM
TRENUCIMA
NISAM
TO
BIO
JA,
IVAN.
BILA
JE
TO
SAMO
MOJA
DUŠA
I
NJEZIN
STVORITELJ. (suze)

DAO MI JE GOSPODIN SPOZNATI DJELIĆ ONOGA ŠTO NAS ČEKA U NJEGOVOM KRALJ
EVSTVU.

U
VJEČNOM
ŽIVOTU.

I NIKAKO NISAM BIO SPREMAN. MOJE SU MI SUZE TO POKAZALE. SUZE MOJIH GRIJE
HA.

KADA NEĆU IMATI ZA ČIM PLAKATI, MOŽDA ĆU BITI SPREMAN ZA GOSPODINOVO KRA
LJEVSTVO.

JER GORE NEMA PLAČA. GORE NEMA SUZA. SAMO LJUBAV U GOSPODINU.

O, HVALA TI MOJ ISUSE, MOJ GOSPODINE, MOJA BEZGRANIČNA LJUBAVI, ŠTO SI SE
UDOSTOJIO
SA
MNOM
RAZGOVARATI,
OJAČATI
ME,
OHRABRITI
ME.
NEKA
TI
MOJE
SUZE
POKAŽU
MOJE
GRIJEHE.
OPROSTI
MI
IH
GOSPODINE.

BLAGOSLOVLJEN TI, MOJ GOSPODINE, I BLAGOSLOVLJEN BOG U VIJEK.